

bcn
clàssics

Palau de la Música

23/24

28
01
24

PALAU DE LA MÚSICA

Zubin Mehta

Orquestra Filharmònica
de Munic

www.bcnclassics.cat

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Münchner Philharmoniker

Zubin Mehta, director honorífic

28 de gener de 2024 a les 19:30 h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 94 minuts amb mitja part inclosa

bcn
clàssics

Palau de la Música

23/24

Johannes Brahms (1833-1897)

Simfonia núm. 2 en Re major, op. 73

40'

Allegro non troppo

Adagio non troppo

Allegretto grazioso

Allegro con spirito

Pausa 15 minuts

Johannes Brahms (1833-1897)

Simfonia núm. 4 en Mi menor, op. 98

39'

Allegro non troppo

Andante moderato

Allegro giocoso

Allegro energico e passionato

Orquestra Filharmònica de Munic

Junta de l'orquestra: Alexandra Gruber, Manuel von der Nahmer, Sven Faulian

Director executiu: Paul Müller

Director general: Christian Beuke

Planificació artística: Manuel Bust, Claudia Frasch, Raphaela Roth

Direcció d'orquestra: Jana Scheele

Direcció d'escena: Kilian Geppert, Hans-Jürgen Schneider

Cap d'escenari: Benno Guggenbichler, Ivan Zelic, Jakob Karl

PRIMER VIOLÍ

Julian Shevlin, *concertino*

Naoka Aoki, *concertino*

Odette Couch, *concertino associat*

Iason Keramidis, *concertino associat*

Wolfram Lohschütz

Céline Vaudé

Yusi Chen

Florentine Lenz

Vladimir Tolpygo

Georg Pfirsch

Victoria Margasyuk

Yasuka Morizono

Megumi Okaya

Ohad Cohen

Alejandro Carreno^o

Zsuzsa Zsizsmann^o

Yuriko Takemoto^{oo}

SEGON VIOLÍ

Simon Fordham, *solista*

Alexander Möck, *solista*

Ilona Cudek, *assistent solista*

Ana Vladanovic-Lebedinski, *assistent solista*

Matthias Löhlein

Katharina Reichstaller

Nils Schad

Clara Bergius-Bühl

Esther Merz

Katharina Schmitz

Bernhard Metz

Namiko Fuse

Qi Zhou

Clément Courtin

Traudel Reich

Asami Yamada

Johanna Zaunschirm

Manuela Nothas^o

VIOLA

Jano Lisboa, *solista*

Burkhard Sigl, *assistent solista*

Jannis Rieke, *assistent solista*

Wolfgang Berg

Beate Springorum

Konstantin Sellheim

Julio López

Valentin Eichler

Julie Risbet

Theresa Kling Gueli

Kim Otoha Tabata^{oo}

VIOLONCEL

Floris Mijnders, *solista*

Thomas Ruge, *assistent solista*

Veit Wenk-Wolf

Sissy Schmidhuber

Elke Funk-Hoever

Manuel von der Nahmer

Sven Faulian

David Hausdorf

Joachim Wohlgemuth

Shizuka Mitsui

Korbinian Bubenzer

Luca Giovannini^{oo}

CONTRABAIX

Sławomir Grenda, *solista*

Fora Baltacıgil, *solista*

Alexander Preuß, *assistent solista*

Stepan Kratochvil

Shengni Guo

Emilio Yepes Martinez

Ulrich von Neumann-Cosel

Umur Koçan

Alexander Weiskopf

Michael Neumann

Daniel Kamien^{oo}

FLAUTA

Michael Martin Kofler, *solista*
Herman van Kogelenberg, *solista*
Martin Belič, *assistent solista*
Bianca Fiorito
Gabriele Krötz, *piccolo*
Jakob Slavkov^{oo}

OBOÈ

Marie-Luise Modersohn, *solista*
Andrey Godik, *solista*
Bernhard Berwanger
Lisa Outred
Kai Rapsch, *corn anglès*
Gülin Ataklı^{oo}

CLARINET

Alexandra Gruber, *solista*
László Kuti, *solista*
Annette Maucher, *assistent solista*
Matthias Ambrosius
Albert Osterhammer, *clarinet baix*

FAGOT

Raffaele Giannotti, *solista*
Romain Lucas, *solista*
Johannes Hofbauer
Jörg Urbach, *contrafagot*
Adriana Goncalves^{oo}

TROMPA

Matías Piñeira, *solista*
Bertrand Chatenet, *solista*
Ulrich Haider, *assistent solista*
Maria Teiwes, *assistent solista*
Alois Schlemer
Hubert Pilstl
Mia Schwarzfischer
Christina Hambach

TROMPETA

Guido Segers, *solista*
Alexandre Baty, *solista*
Bernhard Peschl, *assistent solista*
Florian Klingler
Markus Rainer

TROMBÓ

Dany Bonvin, *solista*
Matthias Fischer, *assistent solista*
Quirin Willert
Benjamin Appel, *trombó baix*
Florian Strasser^{oo}

TUBA

Ricardo Carvalhoso
Jakob Hagen^{oo}

TIMBAL

Stefan Gagelmann, *solista*
Guido Rückel, *solista*

PERCUSSIÓ

Sebastian Förschl, *solista*
Jörg Hannabach
Michael Leopold
Seokjung Park^{oo}

ARPA

Teresa Zimmermann, *solista*
Johanna Görißen^{oo}

^o Contracte temporal

^{oo} Acadèmia de l'orquestra

Zubin Mehta

Director honorífic

Va néixer a Bombai el 1936 i la primera educació musical la va rebre del seu pare, Mehli Mehta, destacat violinista i fundador de l'Orquestra Simfònica de Bombai. Després de cursar alguns estudis de medicina, es va traslladar a Viena, el 1954, on va ingressar en el programa de direcció de Hans Swarowsky, a l'Acadèmia de Música. Va guanyar el Concurs Internacional de Direcció de Liverpool el 1958 i també va ser premiat a Tanglewood. El 1961 ja havia dirigit les filharmòniques de Viena, Berlín i Israel, amb les quals recentment ha celebrat cinquanta anys de col·laboració.

Ha estat director titular de l'Orquestra Simfònica de Montreal (1961-1967) i de l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles (1962-1978). L'octubre de 2019 va culminar la seva labor com a titular de l'Orquestra Filharmònica d'Israel i en va ser nomenat director emèrit. El 1978 va assumir el lloc de director titular de la Filharmònica de Nova York, càrrec que va mantenir durant tretze anys. De 1985 a 2017 va ser titular de l'Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino.

Va debutar en el camp de l'òpera amb *Tosca*, a Montreal, el 1963. Des d'aleshores, ha actuat a l'Òpera Metropolitana de Nova York, Òpera Estatal de Viena, Royal Opera House, Covent Garden, La Scala i els teatres d'òpera de Chicago i Florència, així com al Festival de Salzburg. De 1998 a 2006 va ser director musical de la l'Òpera Estatal de Baviera a Munic. El 2006 va inaugurar el Palau de les Arts Reina Sofia de València i va ser president del Festival del Mediterrani fins al 2014, quan va dirigir l'aclamat cicle de *L'anell del Nibelung* en coproducció amb l'Òpera de Florència i la Fura dels Baus. Altres cicles de *L'anell* també es van poder seguir a l'Òpera de Chicago i a l'Òpera de Baviera.

La seva extensa llista de premis i honors inclou el Nikisch-Ring, atorgat per Karl Böhm. És ciutadà honorífic de Florència i Tel Aviv, i membre d'honor de l'Òpera Estatal de Viena, l'Òpera Estatal de Baviera i la Societat d'Amics de la Música de Viena. El títol de director honorífic li va ser atorgat per les orquestres següents: Filharmònica de Viena, Filharmònica de Munic, Filharmònica de Los Angeles, Maggio Musicale Fiorentino, Orquestra Estatal de Berlín i Orquestra Estatal de Baviera. Va dirigir aquesta darrera a Srinagar, Caixmir, el setembre de 2013. El 2016, el Teatro San Carlo de Nàpols el va nomenar director musical honorífic i la Filharmònica de Los Angeles el va nomenar director emèrit. El febrer de 2019, la Filharmònica de Berlín el va designar director honorífic. El 2022 se li va retre un homenatge especial quan van posar el seu nom a la nova sala de concerts del Teatre del Maggio Musicale de Florència.

Va rebre el Praemium Imperiale del Japó i es va col·locar una estrella amb el seu nom al Hollywood Boulevard. Va rebre la Creu de l'Orde del Mèrit d'Alemanya el 2012, i el Govern indi li va atorgar el Premi Tagore d'Harmonia Cultural, que havia estat lliurat un any abans a Ravi Shankar.

Continua donant suport al desenvolupament de nous talents musicals arreu del món. Juntament amb el seu germà Zarin, és codirector de la Fundació Mehli Mehta de Bombai, on més de dos-cents infants reben formació en música clàssica occidental. L'Escola de Música Buchmann-Mehta de Tel Aviv dona suport a joves talents a Israel i està estretament relacionada amb la Filharmònica d'Israel, igual que un nou projecte adreçat a l'educació musical de joves israelians àrabs a les ciutats de Shwaram i Natzalet, amb professors locals i membres de l'orquestra.

Münchener Philharmoniker

Orquestra Filharmònica de Munic

Va ser fundada el 1893. Mahler va dirigir l'orquestra a les estrenes mundials de les seves simfonies núms. 4 i 8, i el 1911 Bruno Walter va dirigir l'estrena mundial de *La cançó de la terra*. Ferdinand Löwe va establir la tradició bruckneriana de l'orquestra, que va ser perpetuada per Siegmund von Hausegger i Oswald von Kabasta.

Durant l'època de Rudolf Kempe (1967-1976), va realitzar la seva primera gira per l'antiga URSS. Els llegendaris concerts Bruckner, amb el director titular Sergiu Celibidache, van contribuir en gran manera a la seva reputació internacional. Zubin Mehta va ser nomenat primer director honorífic de l'orquestra. Amb motiu del centenari de l'estrena de la *Simfonia núm. 8* de Mahler a Munic, el llavors director titular, Christian Thielemann, va dirigir dues interpretacions d'aquesta obra. El va succeir Lorin Maazel, que va ocupar el càrrec fins a la seva mort el 2014.

Valery Gergiev en va ser director titular de 2015 a 2022. Els programes més destacats inclouen cicles de Xostakóvitx, Stravinsky, Prokófiev i Rakhmàninov, així com nous formats, com el festival MPHIL 360°. El setembre de 2016, es van publicar els primers enregistraments sota el seu propi segell, MPHIL. El 13 d'octubre 2018, va celebrar el 125è aniversari interpretant la *Simfonia dels salms* de Stravinsky i la *Vuitena simfonia* de Bruckner. El 2019, amb Gergiev van completar el cicle de les simfonies de Bruckner a la basílica del monestir de Sant Florià i les van representar a Bratislava, Nova York, Viena, Amsterdam, Baden-Baden, Colònia, Frankfurt, Hamburg i París.

Ha desenvolupat Spielfeld Klassik, un amplíssim programa d'educació musical. Unes 35.000 persones atenen els més de cent cinquanta esdeveniments que duen a terme cada any. El 2021 es va inaugurar la Isarphilharmonie, la seva nova seu mentre durin les obres de renovació del Gasteig. La sala va ser dissenyada pels arquitectes Gerkan, Marg i Partner, i l'acústica, per Yasuhisa Toyota i la seva empresa Nagata Acoustics.

El març de 2022, Lahav Shani va dirigir un concert benèfic en suport a Ucraïna amb Anne-Sophie Mutter i les tres orquestres de la ciutat: Orquestra Estatal de Baviera, Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i Orquestra Filharmònica de Munic. El febrer de 2023, Lahav Shani va ser nomenat nou director titular de l'orquestra a partir del setembre de 2026.

Notes al programa

BRAHMS ES REAFIRMA I S'ACOMIADA

Ludwig van Beethoven va morir sis anys abans que nasqués Johannes Brahms el 1833. Una generació el separava dels grans creadors del romanticisme musical: Hector Berlioz (1803), Felix Mendelssohn (1809), Fryderyk Chopin i Robert Schumann (1810 tots dos), Franz Liszt (1811) i Giuseppe Verdi i Richard Wagner (1813 tots dos). Estava cridat, per tant, a ser l'hereu natural del primer i qui prengués el testimoni dels segons, malgrat haver nascut, per dir-ho així, en terra de ningú i que no era fàcil accomplir simultàniament aquesta doble comesa. Robert Schumann es va disposar a identificar el seu talent i a presentar-lo gairebé com un nou messies en l'abrandat article que va publicar a la *Neue Zeitschrift für Musik*, la revista de música de la qual era director, el 28 d'octubre de 1853. *Neue Bahnen* (Nous senders) anunciava profèticament l'arribada d'un jove talent a la música europea, Johannes Brahms, que aleshores tenia vint anys i a qui acabava de conèixer a Düsseldorf: «Si ell fa davallar el seu bàcul màgic allí on els poders de les masses del cor i l'orquestra presten les seves forces, llavors tindrem encara més designis meravellosos dels secrets del món espiritual. Tant de bo el geni suprem l'enforteixi per fer-ho. [...] Li donem la benvinguda com un poderós lluitador». El jove hamburguès no es va espantar davant d'aquests vaticinis i, quan va morir a Viena el 1897, pocs podien dubtar que ningú com ell havia aconseguit beure dels postulats beethovenians sense renunciar mai a les seves credencials romàntiques.

Potser va ser la dificultat d'harmonitzar aquesta dicotomia la que va endarrerir extraordinàriament el naixement del seu primer gran fruit simfònic. Va haver-hi, per dir-ho així, exercicis preliminars (les dues serenates, les *Variacions sobre un tema de Haydn*, el *Primer concert per a piano*, en certa manera també *Un rèquiem alemany*), però Brahms sabia que la simfonia com a gènere ocupava un lloc preeminent en els catàlegs de Haydn, Mozart i Beethoven, la qual cosa l'obligava a transitar per aquest àmbit amb passos decidits i sense fer-ne en fals. Col·legues, directors d'orquestra, amics i editors no van deixar de pressionar-lo perquè per fi a donés conèixer l'obra que tots sabien que estava component des de feia temps, però més de quinze anys van acabar separant els esbossos inicials de la *Primera simfonia* i la seva conformació definitiva: una dècada i mitja solcada de dubtes, abandons, reescriptures i incerteses. Després, això sí, se'n va dir —com un elogi enverinat— la *Desena simfonia* de Beethoven, l'ombra del qual havia estat tenallant-lo —aparentment— durant la llarguíssima gestació de l'obra, l'últim moviment de la qual es tanca, després de l'esperable trànsit del mode menor al mode major, amb una aparent citació-homenatge del tema de l'*Oda a l'alegria* del compositor de Bonn.

Donar la seva forma final per bona, interpretar la simfonia en diverses ciutats, dirigida per ell mateix a Mannheim, Munic o Viena, aprofitant l'experiència per introduir-hi petits retocs abans que la partitura visités la impremta (un punt de no retorn), va tenir en Brahms un efecte gairebé balsàmic: el va alliberar de les pors que l'havien paralytitzat, li va fer creure —si més no inconscientment— en la seva problemàtica condició de doble hereu i va foragitar finalment les inseguretats. Això va permetre que, poc més d'un any després de l'estrena de la *Primera simfonia* (Karlsruhe, 4 de novembre de 1876) i separada tan sols per quatre números d'*opus*, Viena, la seva ciutat adoptiva, assistís el 30 de desembre de 1877 a la primera interpretació de la *Segona simfonia*, composta en un lluminós i plàcid re major, en contraposició al tens i fatídic do menor (la tonalitat beethoveniana més emblemàtica) de la seva antecessora. Els dubtes del passat s'havien transformat ara en certeses; les ombres, en llum; les lluites, en una mena d'idil·li campestre, gairebé pastoral, de tons i colors inequívocament romàntics. Si l'*op.* 68 semblava una hereva a parts iguals de la *Cinquena* i la *Novena* beethovenianes, aquesta *op.* 73 se situava molt més en el solc de la Pastoral.

En aquesta direcció apunta, quan arrenca l'obra, la preeminència de les trompes, un instrument especialment proper a Brahms (cal pensar, per exemple, en els seus grans solos en la introducció del quart moviment de la *Primera simfonia* i en el *Poco Allegretto* de la *Tercera* o, sobretot, en el *Trio per a violí, trompa i piano*, *op.* 40, que va suscitar més d'un segle després l'homenatge de György Ligeti per a una combinació instrumental idèntica i insòlita) i un dels grans *tópoi* musicals del romanticisme alemany, associat a boscos, caçadors, paisatges boirosos o cels clars. El cirurgià Theodor Billroth, un dels grans amics de Brahms, va identificar en aquesta música per fi desencadenada «cels blaus, el borborleig dels rierols, raigs de sol i ombres fresques sota els arbres». Però, en la ment del compositor, aquesta simfonia —la més extensa de les quatre que va compondre, gràcies sobretot a l'extens *Allegro non troppo* inicial— tenia una naturalesa dual, ja que a vegades la va descriure com a lleu i serena («una coseta alegre i innocent»), mentre que d'altres va preferir reparar en el seu caràcter profundament melancòlic i elegíac («s'imprimirà amb una orla negra»), ja que no hi falten, manllivant el títol de la pel·lícula d'Aki Kaurismäki, «núvols passatgers». Conté també el seu únic *Adagi* simfònic, que precedeix una sèrie de danses bohèmies, seguides al seu torn d'un final igualment ballable i desenfadat que remet fins i tot a temps anteriors a Beethoven i més aviat s'emparenta amb alguns rondós-sonates lleus i, al capdavant, propulsius i triomfals (trombons inclosos en la coda) característics de l'últim Haydn.

A la *Quarta simfonia*, estrenada a Meiningen per una orquestra de dimensions reduïdes, sota la direcció del mateix Brahms, el 25 d'octubre de 1885, hi abunden els tocs cambrístics i un to íntim com de comiat. Ja al començament, amb aquesta successió, marcada *piano* i *dolce*, de tercers descendents i la seva inversió, sisenes ascendents, el compositor ens submergeix en un món privat, dolorós fins i tot: anys després, el tercer dels seus *Vier ernste Lieder* va equiparar

la mort amb aquest mateix interval nu d'una tercera descendent. En una carta a Hans von Bülow, el director de l'Orquestra de Meiningen, des de Mürzzuschlag, on va compondre la simfonia durant els estius de 1884 i 1885, Brahms li va confessar que aquesta última simfonia «posseeix el sabor del clima d'aquí. Les cireres no són gaire dolces; tu no en menjaries!». L'*Errante moderato*, amb un prominent solo inicial de les trompes que du aromes de les seves tres simfonies anteriors, és ric en aquestes relacions temàtiques que tant va admirar Arnold Schönberg, un dels seus grans valedors futurs, i que es va referir a l'interval de tercera del primer moviment com la seva «unitat estructural», alhora que va reparar en la successió de terceres descendents en algunes de les variacions de l'últim. Les dislocacions rítmiques de l'*Allegro giocoso* també degueren fer les delícies de l'autor de *Moses und Aron*, sempre procliu a veure llavors de futur i gestos de modernitat en la música de Brahms.

Convé aturar-se una mica més en el darrer moviment d'aquesta *Quarta simfonia* perquè es tracta d'una música única en tots els sentits. Per contextualitzar-ho millor, fem un petit exercici d'imaginació. Sabem que Brahms era un dels subscriptors de la *Bach-Gesamtausgabe*, la primera edició completa de les obres de Bach amb el suport de la Bach-Gesellschaft, una societat creada a Leipzig el 1850, en el centenari de la mort del compositor alemany, patrocinada per compositors com Robert Schumann, Franz Liszt i Ludwig Spohr, que es va proposar com a únic objectiu portar a la impremta el que es pensava llavors que eren totes les obres, la majoria encara inèdites, de l'autor de la *Missa en si menor*. Es va necessitar tota la segona meitat del segle XIX per culminar la proesa, la qual cosa va donar lloc a la dissolució de la societat i a la creació de la Neue Bach-Gesellschaft, que en aquesta ocasió es va autoimposar el propòsit de la difusió i la interpretació d'aquest repertori, la major part encara desconegut, que havien aconseguit publicar amb tant d'esforç.

Imaginem, doncs, Brahms rebent per correu al seu pis de Viena el que va ser, el 1884, el trentè volum d'aquella *opera omnia* del compositor que potser més admirava. En formava part la *Cantata BWV 150*, un número heretat precisament d'aquella venerable *Bach-Gesamtausgabe*, que havia iniciat el seu camí amb la publicació de les que ara coneixem com les *Cantates BWV 1-10* (Wolfgang Schmieder, l'autor del *Bach-Werke-Verzeichnis*, d'on va néixer l'acrònim BWV, va mantenir en el seu catàleg aquesta numeració derivada únicament de l'atzar de l'ordre de publicació). I aquesta *Cantata BWV 150*, una de les més antigues que conservem de Bach, es tanca amb un cor, «Meine Tage in dem Leide», escrit en forma de *passacaglia*, una forma musical en la qual un *basso ostinato* es repeteix implacablement alhora que van canviant les veus superiors en una mena de variacions construïdes sobre aquest baix immutable. Bach ja havia utilitzat aquest mateix procediment (conegut també indistintament amb el nom de *ciaccona*) al final de les seves *Variacions sobre un tema de Haydn*, la seva primera composició purament orquestral si n'excloem les dues juvenils serenates per a petita orquestra. El tema inicial es muda genialment en un breu *ostinato* de

quatre compassos i, just al final, l'un i l'altre sonen simultàniament. Anys després, Brahms realitzaria també una transcripció per a la mà esquerra de l'extraordinària *Ciaccona* amb què es tanca la *Partita núm. 2* per a violí sol de Bach. Així mateix, també va ser un intèrpret assidu de la seva *Fantasia cromàtica i fuga*.

En el darrer moviment de la seva última simfonia, Brahms torna a mirar enrere i es val d'aquest procediment constructiu barroc, sancionat ara per la immensa *auctoritas* de Bach, un compositor rescatat de l'oblit pels compositors romàntics, per entonar el seu cant del cigne simfònic. L'hamburguès va modificar, això sí, lleument el baix original de Bach, que ascendia per tons des de la tònica fins a la dominant, perquè, com va dir a Hans von Bülow: «Què et semblaria una simfonia escrita algun dia sobre aquest tema? Però és massa tosc, massa directe. Caldria modificar-lo cromàticament d'alguna manera». És justament el que va fer Brahms, afegint-hi notes de pas perquè l'ascens fos homogeni i progressiu. Va conservar el salt descendent d'octava després de l'arribada a la dominant, així com el compàs ternari (si bé va optar per un 3/4 en comptes del 3/2 de Bach), però va canviar la mètrica trocaica de l'original i va evitar la repetició de la mateixa nota en els tres primers compassos, igualant el valor de totes elles (blanques amb punt), i va confiar el tema no als baixos, sinó a les flautes, els oboès i els trombons a l'uníson, amb un sorprenent *tacet* de la corda.

Després d'aquests vuit compassos inicials comença la primera d'un total de trenta variacions, coronades per una coda que convida a tot menys al triomfalisme i en la qual molts directors tendeixen a no mantenir fins al final el *Più Allegro* marcat clarament per Brahms, incorrent en *rallentandi* que no s'adiuen amb l'esperit d'aquesta música tenyida dels colors d'un comiat inevitable. Hi ha variacions de tota mena, algunes de les quals tan justament famoses com el solo de flauta de la dotzena variació, que posa a prova la musicalitat i el fraseig del solista de torn. Poden endevinar-s'hi també entre línies possibles picades d'ullet a Buxtehude, un altre gran constructor de *chaconas*, a la *Passacaglia i fuga en do menor* de Bach, un prodigi arquitectònic, i, fins i tot, a les variacions finals de la *Simfonia núm. 3, «Heroica»*, de Beethoven, el principal referent simfònic de Brahms durant tota la seva vida. Aquest grandios moviment, la culminació absoluta del seu domini sense fissures dels procediments temàtics, formals i harmònics, i que Felix Weingartner va definir com un avanç inexorable fins a l'ensulsiada definitiva, va ser al seu torn la inspiració directa de la primera obra que Anton Webern va jutjar digna de visitar la impremta, el seu formidable *Passacaglia, op. 1*, la qual cosa corrobora que una música que bevia inequívocament del passat també bastia ponts invisibles cap al futur.

Perquè
vols

vibrar **d'emoció**
amb tots els sentits

LA VANGUARDIA

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCNCLASSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

@7Portes

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

DEGUSSA: LA FORMA MÁS SENCILLA DE INVERTIR EN METALES PRECIOSOS

El oro está considerado desde hace 6.000 años la moneda más fuerte, algo que lo convierte en una inversión sólida y tangible. El nombre de Degussa es sinónimo de metales preciosos en todo el mundo. Somos la mayor empresa de metales preciosos en Europa, que trabaja independientemente de los bancos, y estamos a su disposición para asesorarle y ayudarle a crear su cartera personal de lingotes y monedas. Todas las barras de Degussa están certificadas por la LBMA y disponen de un número ISIN, permitiendo su incorporación en una cartera de inversión. También le ofrecemos cajas de seguridad en alquiler, en las que podrá guardar su inversión.

Para más información
y tienda online, visite:

DEGUSSA-MP.ES

PUNTO DE VENTA:

CALLE DE VELÁZQUEZ 2
28001 MADRID
TELÉFONO: +34 91 19 82 900

MIEMBROS DE:

Degussa
METALES PRECIOSOS.

MADRID | ZÚRICH | GINEBRA | FRÁNCFORT | LONDRES

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

© [egassbarcelona](https://www.instagram.com/egassbarcelona)

FESTIVAL
PERALADA

EDICIÓ PASQUA
2024

© Pedro Almodóvar

30 MARÇ · 22:30h

ESGLÉSIA DEL CARME

COR I ORQUESTRA DE L'ÒPERA REIAL DE VERSALLES

CHARPENTIER / COUPERIN

Chloé de GUILLEBON, direcció musical
Lili AYMONINO i Johanna AMZAL, sopranos

La majestuositat de Versailles viatja a Peralada amb els mestres
Charpentier i Couperin i les joves revelacions franceses.

Chloé de GUILLEBON

COR I ORQUESTRA DE L'ÒPERA REIAL DE VERSALLES

Del 28 al 30 de març, consulta la resta de la programació:
festivalperalada.com · T. 902 374 737

Cicle BCN Clàssics 23/24

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

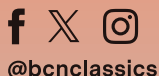
Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

